

Выводы:

1. По мере изучения закономерностей процесса становления спортивного мастерства и морфофункциональной специализации организма спортсмена в ходе многолетней тренировки появились основания к изучению взглядов по СФП.

2. Функция СФП заключается не в развитии физических качеств, а в интенсификации мышечной работы в специфическом для каждого конкретного вида спорта двигательном режиме с целью активизации процесса адаптации к условиям спортивной деятельности.

3. Средства СФП должны быть максимально приближены по динамическим характеристикам и режиму работы организма к условиям спортивной деятельности.

4. Средства СФП следует вводить в тренировку с определённой последовательностью, постепенно повышая абсолютную силу тренирующих воздействий.

5. Специализированная силовая тренировка на этапе СФП, повышение моторного потенциала спортсмена, становится основной задачей СФП, а не «добавкой» к решению других, более важных задач.

6. В зависимости от квалификации спортсменов изменяется и форма организации нагрузок СФП.

Список литературы

1. Верхошанский Ю.В. Основы специальной физической подготовки – М.: «Физкультура и спорт», 1985.
2. Верхошанский Ю.В. Основы специальной физической подготовки – М.: «Физкультура и спорт», 1988.
3. Бойко В.В. Целенаправленное развитие двигательных способностей человека – М.: «Физкультура и спорт», 1987.
4. Платонов В.Н. Адаптация в спорте. – Киев: «Здоровье», 1988.
5. Фомин Н.А. Вавилов Ю.Н. Физиологические основы двигательной деятельности. – М.: «Физкультура и спорт», 1991.

Гуманістична спрямованість як необхідна складова діяльності реабілітолога

О.Д. Царенко, *ст. викл.*, І.С. Крамар, *ст. ВНЗ КІРол «Україна»*

Постановка проблеми умотивована тим, що соціально-економічні і політичні процеси, які переживаються українським суспільством на сучасному етапі, супроводжуються зміною підходів до виховання і освіти, суттю яких є поворот до людини, визнання цінності її особи.

Актуальність обраної теми обумовлюється інноваційним характером фізично-реабілітаційної освіти, пріоритетністю цього напрямку в досягненні здоров'я нації.

Для розв'язання поставлених у дослідженні завдань передбачається використати такі методи дослідження:

– вивчення та аналіз психолого-реабілітаційної, філософської, педагогічної літератури, теоретичний аналіз праць видатних вчених, наукових досліджень, програм з проблеми;

- узагальнення та систематизація наукових фактів;
- накопичення та аналіз емпіричних даних (вивчення продуктів педагогічної діяльності, спостереження, анкетування, інтерв'ювання, бесіди; узагальнення та аналіз масового педагогічного досвіду);
- якісна перевірка створеної методичної системи в аспекті виявлення рівня гуманістичної спрямованості майбутнього реабілітолога;
- методи статистичної обробки експериментальних даних, їх узагальнення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема формування гуманістичної спрямованості знайшла своє розкриття в працях видатних вітчизняних мислителів, педагогів Г. Сковороди, М. Максимовича, М. Пирогова, К. Ушинського, А. Макаренка, В. Сухомлинського [1, с. 34].

Спираючись на структуру педагогічної діяльності, Н.В. Кузьміна простежує механізми та послідовність розвитку педагогічних та реабілітаційних здібностей та майстерності реабілітолога в системі його підготовки. Головним завданням гуманістичного виховання майбутніх фахівців, на її думку, є формування в них реабілітаційної спрямованості [2, с. 33].

Виклад основного матеріалу. Всі складові гуманістичної спрямованості реабілітолога при високому рівні її сформованості несуперечливо взаємодіють між собою. Практичне розв'язання завдань щодо формування інтелектуально розвиненої, духовно багатой та гуманної особистості, які висунуло перед реабілітологом сучасне суспільство, вимагає від самого педагога бути гуманістично зорієнтованою особистістю. Для розв'язання проблеми формування гуманістичних цінностей майбутніх реабілітологів необхідно розглянути такі питання, як структура поняття «гуманність», зміст її компонентів, критерії оцінки гуманістично спрямованої діяльності, рівні її сформованості у майбутніх реабілітологів [3, с. 5].

В структурі формування гуманності ми виділяємо такі компоненти: пізнавально-когнітивний, мотиваційний, діяльнісно-поведінковий, регулятивний, емоційно-вольовий [7, с. 45].

Пізнавально-когнітивний компонент (світогляд, моральні знання, переконання) включає в себе систему гуманітарних знань про навколишнє середовище, людське суспільство. Процес формування гуманності включає в себе теоретичне й духовно-практичне засвоєння світу, формування поглядів, переконань, ідеалів, містить у собі знання про світ, ставлення до нього [6, с. 45]. В основі мотиваційного компонента гуманності лежать гуманні мотиви, які і обумовлюють поведінку та вчинки людини. В якості мотиву завжди виступають особистісно-значущі для індивіда переживання. Мотивація не може бути без потреб. Але не кожні потреби мають однакову цінність для особистості людини. Найбільшу значимість у становленні гуманності, як зазначав К.В. Гавриловець [4, с. 126], належить таким потребам, як потреба в емоційному спілкуванні, потреба в дружбі, у повазі оточення, залученні до духовного світу інших особистостей. Ці потреби є основою для розвитку істотно вищої гуманної потреби в творчій самовіддачі. Задоволення цих потреб є поштовхом до гуманістично спрямованої діяльності особистості.

При розробці критеріїв сформованості гуманістичної спрямованості для оцінки результатів експерименту ми керувались теоретичними положеннями Д.М. Мацько, який визначив рівні сформованості гуманістичних цінностей майбутніх реабілітологів. У відповідності з вказаними критеріями, які в повній мірі розкривають сутність компонентів гуманістичної спрямованості, здійснювалося планування нашого дослідження та вибір методів дослідження [5, с.21].

На основі теоретичного аналізу ми виділили професійні знання та вміння, також розглянули та порівняли рівні сформованості гуманістичної спрямованості майбутніх

реабілітологів до та після проведення лекцій необхідні гуманному реабілітологу, для реалізації гуманістично спрямованої діяльності та провели своє дослідження за допомогою анкетування.

Таблиця 1 – Рівні сформованості гуманістичної спрямованості до проведення лекцій у майбутніх реабілітологів I та IV курсу

До проведення лекцій						
Компоненти гуманістичної спрямованості	I курс			IV курс		
	Рівень гуманістичної спрямованості (%)			Рівень гуманістичної спрямованості (%)		
	Високий	Середній	Низький	Високий	Середній	Низький
Пізнавально-когнітивний	0%	12%	88%	0%	71%	29%
Емоційно-ціннісний	5%	78%	17%	36%	59%	5%
Діяльнісно-поведінковий	50%	47%	3%	50%	43%	7%

Висновки. По-перше, навчальна програма підготовки фахівців з фізичної реабілітації потребує обґрунтування та експериментальної апробації різних концепцій щодо її досконалого змісту. Слід шукати варіант «золотої середини», в якому б урахувався неабиякий організаційний досвід, напрацьований у системі вищої освіти, де спеціальні експертні ради допомагають уникнути помилок (особливо на стадії становлення фахової спеціалізації з гуманістичним напрямком), які ведуть до примітивізації змісту навчання у вузькому професійному полі.

По-друге, подальші тенденції професіоналізації фізично-реабілітаційної освіти мають сконцентруватися на засвоєнні таких основоположних дисциплін як лікувальна фізкультура, кліматологія, фітотерапія, мануальні тілесно-орієнтовані практики. Інших видів реабілітації, природно-оздоровчих технологій студентів слід навчати на спецкурсах і факультативах, щоб доповнити основні розділи загального курсу «Теорія і методика фізичної реабілітації», проектування і апробація якого ще тільки-но розпочинається.

Список літератури

1. Балл Г.О. Гуманізація загальної та професійної освіти: суспільна активність і психолого-педагогічні орієнтири // Неперервна професійна освіта: проблеми, пошуки, перспективи // За ред. І.А. Зязюна. – К.: Віпол, 2000. – С. 134-157.
2. Балл Г.О. Гуманістичні засади педагогічної діяльності // Педагогіка і психологія. – 2004. – №2. – С. 3-11.
3. Бобко Л.О. Особистісно орієнтована програма «Я – Людина» та методичні рекомендації до її виконання. – Львів: ЛДФЕІ, 2000. – 76 с.
4. Бех І.Д. Виховання особистості: У 2-х кн. Кн. 1: Особистісно орієнтований підхід: теоретико-технологічні засади: Наук. видання. – К.: Либідь, 2003. – 280 с.
5. Бех І.Д. Цінності як ядро особистості // Цінності освіти та виховання: Наук. – метод. зб. – К., 2007. – С. 8-12.
6. Гавриловец К.В. Воспитание человечности: Кн. для учащихся. – Мн.: Нар. асвета, 2005. – 183 с.
7. Мацько Д.С. Рівні сформованості гуманістичних цінностей майбутніх учителів // Гуманізація навч.-вих. процесу: Наук.-метод. зб. (Випуск XXXIII) / За заг. ред. В.І. Сипченка - Слов'янськ: Видавн. центр СДПУ, 2006.–С.52 – 61.